

לימוד היומי דקה ליתנו

שולחן ערוך	שנה	חיי מוה"ר	ליקוטי הלכות	יום לחדש	יום
כ"ג כ"ד	ש-א-ש	ש-א-ש	רמ	קח	כ"ט
כ"ה א'	ש-ג-ד	ש-ג-ד	רמא	קה	א'
ב' ג'	ש-ה-ו	ש-ה-ו	רמב	קט	ב'
ד' ה'	ש-ז-ח	ש-ז-ח	רמג	קט	ג'
ו' א'	ש-ט-י	ש-ט-י	רמז	קי	ד'
ב' ג'	ש-יא-יב	ש-יא-יב	ב	קי	ה'
ד' ה'	ש-יג-יד	ש-יג-יד	ג	קיא	ו'

בקרני אדר

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

412 | פרשת פקודי | כ"ט אדר תשפ"ה

דבר המערכת

שבת זו - 'שבת החודש' - הרביעית מ'ארבע פרשיות' שעל ידם מכניעים שם וזכר עמלק ימח שמו" (ליקוטי הלכות, מתנה ג, ט) בו נעורר ונמשך את התחדשות חודש התשובה והגאולה, הגו זמן להתחדשות האמונה. פרשת החודש מלמדת על קדושת קידוש החודש בו עסקו חכמי ישראל כדי לתקן פגימת הלבנה, שמשם החלה אחיזת הרע בעולם; משם השתלשלה חכמת הטבע שמכחישה את השגחתו יתברך בעולם, והיא שורש כל הגלויות ולעיתיד תתמלא הלבנה ויתבטל החושך, כי יתבטל הטבע ותתגלה ההשגחה, ואז 'לילה כיום יאיר', כי עיקר הגאולה שהוא ביטול הטבע, זה בחינת מילוי הלבנה, שזה בחינת קידוש החודש" (שם, נטילת ידים שחרית ה"ב).

רבינו הקדוש מלמדנו (בליקוטי מוה"ר"ן תניינא סימן ד') ששלשת הרגלים, ובראשם חג הפסח ראש לרגלים, קוראים ומגלים את הרצון, שהש"ת מנהיג את עולמו ברצונו, וזה גם מעורר את רצונותינו אליו יתברך (ראה ליקוטי הלכות, ערב ג). אך באותו זמן שבים החיות טורפות של 'חכמי הטבע' ומשמיעים קולם, להגביר חלילה את הטבע ולהעלים את קול האמונה הטהורה. זוהי שעת מלחמה של האמונה ומתנגדיה, ובאמונה תלויים כידוע כל המצוות וכל קיום התורה. וכך גם להיפך, כל הרוח שטות של העוונות נמשך מהעלמת הגילוי של ה' הוא האלוקים ופירוד הטבע מההשגחה (ראה ליקוטי מוה"ר"ן תניינא). והגאולה התלויה בתשובה תלויה גם בבירור האמונה, ועל כך יש לשוב ולהרבות בצדקה ובגילוי האמונה בכל לב ונפש.

בימים טרופים אלו, בהם משנאי ה' לוחמים פנים בפנים לעקירת התורה והאמונה בארץ הקודש, נתגבר ונתחדש בייסוד האמונה הטהורה בלבנו, לדעת על מה ולמה נשלחנו להאי עלמא שפלה, ושאינו לנו קיום בכלל ובארץ הקודש בפרט כי אם על ידי שמירת התורה האמונה הקדושה ללא זיז כלשהוא. לא נירא ולא נפחד מכל משנאי ה' שאר חיות טורפות השואגים בקרב מועדיו יתברך, ומנסים להלך אימים על ידי כל הבליהם. בטוחים אנו שכימי צאתנו מארץ מצרים יעשה לנו נפלאות, המה יכרעו ויפולו ואנחנו נקום ונתעודד, כי ה' אתנו ועמנו ואצלנו, וחיש קל יקויים בהם דברי הנביא (ישעי'מ-כג): "הנותן רוננים לאין, שופטי ארץ כתוהו עשה, אף כל ניטעו אף כל זורעו, אף כל שורש בארץ גזעם, וגם נשף בהם ויבישו, וסערה קש תישאם", אמן.

העורכים

עושה חדשות

מי שנשכו נחש, יודע שהכניסו בו ארס, וזה מה שגורם לכל אבריו שלא יוכלו לפעול. וזה ממש מה שנעשה עמנו בתפילה; הנחש נושך ומכניס עצבות ועצלות (לקו"מ ח"א קפ"ט), וארס מר זה, שעיקרו נגד אמונת ההתחדשות, הוא המרפה ידיים מתפילה. וכמו שגילה רבינו הקדוש (שם, קנ"ה): **"מה שאינו מתפלל כראוי הוא מחמת עצבות ועצלות, היינו מחמת חסרון אמונה.** כי בוודאי אם היה לו אמונה שלימה והיה מאמין שהשם יתברך עומד עליו, ושומע כל דיבור ודיבור שיוצא מפיו ומאזין לקול תפילתו, בוודאי לא היה לו שום עצבות ועצלות וכבדות בתפילתו, ובוודאי היה מתפלל כראוי. אך עיקר בלבול התפילה הוא בא מחמת חסרון אמונה, ועל כן נופל עליו עצלות ועצבות, ומבלבל את תפילתו".

ומי שרוצה לזכות לתשובה ולצאת מגלותו, עליו להילחם על אמונת ההתחדשות בכל יום מחדש ולא לתת לכפירת הטבע להזקינו. ואף אם רואה זה ימים ושנים ששום דבר לא נשתנה מכפי שהיה, אף על פי כן יש לעצום עיניים ולהתעצם באמונה זו, שהיא עיקר הכל, ולהשיב אל לבו שהשם יתברך מחדש בטבו בכל יום תמיד מעשה בראשית, והיא שתחדש כוחו בתפילה.

משה רבינו לחם בעמלק, שורש היצר הרע, על ידי שפרש ידיו בתפילה. וכמו שהבאנו למעלה מדברי רבינו הקדוש על הפסוק "ויהי ידיו אמונה" האמור בתורה במלחמת משה נגד עמלק, שהכוונה לידיים פרושות בתפילה. משה רבינו לחם כנגדו בהחדרת האמונה לישראל שהשם יתברך מחדש אותנו בכל רגע ושלא נתפעל ממלך זקן וכסיל זה. ואף אנו ממשכיכם במלחמתו נגד עמלק ב'ארבע פרשיות' המכוונות נגד עמלק (ראה ליקוטי הלכות תנוכה ו-א), ובפרט על ידי קריאת 'פרשת החודש' שעניינה קידוש החודש ומצוות ראשי חדשים שכל מהותם להכניס בנו התחדשות זו.

וכלשון זהבו של רבי נתן: "בשביל זה נקרא ראש חודש על שם התחדשות, כי היצר הרע נקרא מלך זקן וכסיל, כי זה כלל ההתרחקות מה' יתברך רחמנא ליצולן של כל אחד ואחד מגדול ועד קטן, העיקר הוא על ידי זקנה דסטרא אחרא מה שנדמה לכל אחד כאילו הכל מתנהג כסדר והוא כבר זקן בדרכיו ואי אפשר לו לשוב מהם, והכל על ידי שמפיל עליו זקנה המלך זקן וכסיל, שהוא היצר הרע" (ליקוטי הלכות, ראש חודש ו, יח). וממשיך שם: "כי היצר הרע מניח כל העולם ואינו מתגרה אלא בישראל. ולפי הנראה לדעת האדם כבר אבד

הוא לא יודע למה, בשנים עברו היתה תפלתו יותר חיה ומשתפכת, וככל שהשנים חולפות הולכת תפילתו ודועכת, לבו בל עמו, קרירות והרגל עוטפים אותו, קשה לו להאריך. גם בהתבודדות הוא לא מוצא טעם, הרבה פעמים הוא מוצא את עצמו 'טרוד' מכדי להקדיש זמן לכך, וגם כשיש לו זמן קשה לו לשבת ולשפוך לבו. המצב הזה כואב לו, הרי עם הזמן הוא היה אמור לגדול ולהתעלות בתפילה ולא להיפך, מה זה עובר על תפילתו?!

חשוב שנזכור שהתפילה הנה מטרת חיצו העיקרית של היצר, ממנה הוא מפחד יותר מכל דבר אחר, וזאת מפני שעיקר המלחמה נגדו נערכת על ידי התפילה. זהו הכלי זיין והנשק הכי כבד שמאיים עליו, וכפי שגילה רבינו הקדוש ש"עיקר הכלי זיין של איש הישראלי לנצח את יצרו הרע הוא רק התפילה והתבודדות, ועל ידי כל דיבור ודיבור של תפילה והתבודדות הוא מנצח" (השתפכות הנפש, הקדמה). ועל כן כמובן שכנגד זה הוא נלחם ביתר שאת.

נקודת הכח שבתפילה היא האמונה. רבינו הקדוש (בלקו"מ ח"א ז) מלמדנו, שעיקר הגאולה הכללית והפרטית מ'גלות מצרים' שכוללת את כל הגלויות היא על ידי האמונה שהיא התפילה, ומתוך דבריו אנו למדים מהי פנימיות יסוד עבודת התפילה שעל ידה נגאלים, וכה הם דבריו הקדושים: **"דע, כי עיקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה, ואמונה הוא בחינת תפילה,** כמו שכתוב ויהי ידיו אמונה ותרגומו פרישן בצלו. וזה בחינת ניסים למעלה מהטבע, כי התפילה למעלה מהטבע, כי הטבע מחייב כן, והתפילה משנה הטבע, וזה דבר נס, ולזה צריך אמונה, שיאמין שיש מחדש ובידו לחדש דבר כרצונו".

כלומר, הכח המניע את האדם בתפילתו היא האמונה שהשם יתברך מחדש את עולמו בכל רגע ובידו לחדש שם מה שברצונו, ועל כן אנו פונים אליו בבקשה שישנה את הטבע, כי אין שום דבר בטבע שאין בכוחו להשתנות בין רגע. ומנגד, כל הגלות שואבת את כוחה מהעלמת אמונה זו; ככל שנדמה לאדם שהטבע מחייב ואינו זוכר את כח השינוי העצום של ההתחדשות שיכול להיות בכל עת, על ידי זה מתרפה האדם מתפלתו ואזי הוא נשאר בגלותו ח"ו.

זהו אם כן סוד הקרירות וההתיישנות בתפילה; הצר הצורך זורק חיצו מות נגד האמונה של התחדשות, וכשהללו פוגעים חלילה בלב האיש הישראלי ונכנס בו ספק שמא אין ביכלתו להשתנות לטובה, אזי מיד התפילה מתקררת, כי יסוד התפילה היא אמונה זו.

פניני אור

אמרות מהורות מרבי"ק ותלמידיו

קִשְׁבָּא קְסִיץ, כִּל הַעֲשָׂבִים וְכִל הַצְּמַחִים נִתְעוֹרְרִים וְחַיִּים, וְאֵז טוֹב וְיָפָה מֵאֵד כְּשִׁי צִוְּיָאִים לִשְׁוֹחַ בְּשִׁדָּה שִׁיקָה זֶז תְּפִלָּה וְתַחֲנִינָה וְתַשׁוּקָה וְגִיגְוִעִים לְהִשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. (שיחות הר"ן)

תגובות והערות
3323796@gmail.com
ניתן לקבל את הגיליון באימייל מדי שבוע

הדל"נ 6:20 - ניין החמה 6:27 - מוזיק"ש 8:52
צאת השבת 7:34 - צאה"ש לר"ת 8:14
שבת מכריכה חודש ניסן, המולד ביום שב"ק בבוקר בשעה 7:46 וחלק אחר, ר"ח ביום ראשון.

זמן התחדשות!

החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם
לחדשי השנה

פרשת החודש, וכל 'ראש חודש' - ובפרט חודש ניסן שכל כולו קדוש בקדושת ראש חודש, כמובא בספ"ק על הפסוק "החודש הזה לכם ראש חדשים" שכל החודש כולו הוא בבחינת ראש חודש - הוא בחינת התחדשות.

ובימים אלו מסוגל ביותר להמשיך על עצמו התחדשות נפלאה, לצאת מהזיקנה דסטרא אחרא שמפיל עלינו הבעל דבר.

והרי לך מעט מלשונו הזהב של מוהרנ"ת בענין זה:

"ובשביל זה נקרא 'ראש חודש' על שם התחדשות, כי היצר הרע נקרא מלך זקן וכסיל, כי זה כלל ההתרחקות מה' יתברך רח"ל של כל אחד ואחד מגדול ועד קטן, העיקר הוא על ידי זקנה דסטרא אחרא, מה שנדמה לכל אחד כאילו הכל מתנהג כסדר והוא כבר זקן בדרכיו ואי אפשר לו לשוב מהם, כמו שכתוב 'לא יאמין טוב מני חושך'. והכל על ידי שמפיל עליו זקנה המלך זקן וכסיל, שהוא היצר הרע.

ועל כן כל התיקון על ידי הצדיקים החכמים אמתיים המתחדשים כנשר, בחינת וקויו ה' יחליפו כח ... כי הם מתגברים בעבודתם בכל יום מחדש כאילו עדיין לא התחילו שום התחלה בעבודת ה', ויותר מזה שמענו ממנו פעם אחר פעם שאי אפשר לבאר כלל, כמה וכמה היה בעיניו בכל פעם כתינוק ממש שאינו יודע. ופעם אחת שמעתי ממנו בפירוש שאמר 'אני עתה כגמול עלי אמו' ... על כן, על ידי זה הם משיגין וממשיכין חסדים חדשים בכל יום ובכל עת, שמשם עיקר התקוה לזכות לתשובה כל הרחוקים מאד מאד שכמעט כמעט אבדה תקוותם, בפרט בגלות האחרון הארוך והמר הזה, שעיקר הוא גלות הנפש.

וכמבאר באריכות בהקנה 'אני הגבר', שמקונן שם ירמיהו הנביא בעד כלל ישראל, והעיקר בעד אחרית הימים האלה, וצועק שם בעד כל אחד מישראל 'אני הגבר ראה עני', 'אותי נהג ויולך חושך ולא אור', 'אך בי ישוב יהפוך ידו כל היום' ומי שמשים לב להרגיש צרות נפשו הנזופה הרחוקה מאביה שבשמים, ויבין מאליו לפרש כל זה על עצמו ... אך עיקר התקוה הוא מה שאומר אחר כך 'חדשים לבקרים רבה אמונתך', ופירש רש"י שהחסדים מתחדשים בכל בוקר. ורק זה כל נחמתנו ותקוננו של כל אחד ואחד, מה שה' יתברך מחדש חסדים חדשים נפלאים בכל בוקר, שעל ידם עיקר חידוש מעשה בראשית שבכל יום, בחינת ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית.

וכל זה ממשיכין עלינו הצדיקים הגדולים הנ"ל המתחדשים בכל יום ומתחילין מחדש בכל עת, והם ממשיכין עלינו חסדים חדשים בכל יום ובכל עת, ומבטלין הזקנה דסטרא אחרא שמשם כל כח היצר הרע.

וכל זה בחינת קדושת ראש חודש שנקרא 'ראש חודש' על שם ההתחדשות של ישראל, וכמו שאומרים בברכת הלבנה 'וללבנה אמר שתתחדש וכו', שהם עתידים להתחדש כמותה'. ועל כן שורש התשובה הוא ראש חודש, כי עיקר התשובה על ידי ההתחדשות" (ליקוטי הלכות, ראש חודש ו, יז).

הנסיעה בראש חודש ניסן

שאלה:

יש התעוררות גדולה אצל אנ"ש לנסוע לציון רבינו ביום ראש חודש ניסן, ורציתי לשאול מה המקור והטעם לנסיעה מיוחדת זו?

תשובה:

המקור לנסיעה מיוחדת זו, אינו על יום 'ראש חודש ניסן' אלא על 'ערב ראש חודש ניסן'. והוא זמן נסיעה עוד מזמנו של מוהרנ"ת, כנזכר בספר ימי מוהרנ"ת: "ואני הייתי מוכן אז לנסוע בסמוך לאומאן על 'ערב ראש חודש ניסן' כדרכי בכל שנה! והיה בדעתי להתעכב באומאן איזה ימים כדי להרבות שם תפילה על ציון רבינו ז"ל" (ימי מוהרנ"ת חלק שני, י).

ונסיעה זו נזכרת כמה פעמים בכתבי אנ"ש, והרי כמה ציטוטים לבביים מתוך יומנו של החסיד הנלבב רבי שמואל הורוויץ צצוק"ל:

"הגיע ערב ראש חודש שבט, שבימי מוהרנ"ת ז"ל היה אז נסיעה גדולה לאומאן על ציון רבינו ז"ל, כי הוא ערב ראש השנה, כי באחד בשבט ראש השנה לאילנות כדברי בית שמאי (והלכה כדבריהם לעתיד כמובא) והאדם עץ השדה. וכן גם ערב ראש חודש ניסן הוא גם ערב ראש השנה, כי באחד בניסן ראש השנה למלכים, והיה גם כן חיוב גדול בימי מוהרנ"ת ז"ל, ועדיין עד היום, לעשות נסיעה לאומאן על ציונו הקדוש, וכמובא בימי מוהרנ"ת חלק שני" (ימי שמואל, פרק קסז).

כך הוא כותב גם בהמשך:

"והנה כן עברו עלינו גם אלו הימים אחר פורים בהתעוררות, וכן שבת פרשת פרה ופרשת החודש בהתעוררות וחיות גדול, והגיע ערב ראש חודש ניסן, שהוא יום תפילה, כי הוא יום נסיעה לציון רבינו הקדוש כמו יום ערב ראש חודש שבט כנ"ל, כי ניסן ראש השנה למלכים ולרגלים, והתחלת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, והוא יום התעוררות מהרבה אנשי שלומנו, שבאים לציון הקדוש עוד מימי מוהרנ"ת ז"ל, שהנהיג לנסוע לציון רבינו ז"ל בערב ראש חודש ניסן עד היום הזה" (שם, פרק קעז).

ומוסיף וכותב: "וגם פה בתוככי ירושלים הוא יום תפילה כמו בערב ראש חודש אלול, ונוסעים הרבה אנשים ונשים וטף לקבר רחל אמנו יותר מכלל השנה, וגם אחינו הספרדים הולכים ברוב עם על הר הזיתים, לבקש ולעורר רחמים על קברי אבות. והרבה יש לבקש על חג הפסח הבא עלינו לטובה שניצל ממשוהו חמץ, ולקבל ימי הפסח הקדושים בקדושה ובטהרה, ושנוכה מעתה להתקרב להשם יתברך" (שם).

ולגבי יום ראש חודש בעצמו - אף שלא נזכר כלל בדברי מוהרנ"ת

ושאר אנ"ש ענין הנסיעה ביום זה. אעפ"כ כבר ידענו את עצם גדולת יום קדוש זה מדברי הגמרא במסכת שבת: "תנא: אותו יום נטל עשר עטרות; ראשון למעשה בראשית, ראשון לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון לעבודה, ראשון לירידת האש, ראשון לאכילת קדשים, ראשון לשכון שכינה, ראשון לברך את ישראל, ראשון לאיסור הבמות. ראשון לחדשים" (שבת דף פז ע"ב).

ולא זו בלבד, אלא יום זה הוא 'ראש השנה למלכים' - היום שבו קובעים ומחדשים את הגדולה והכבוד של כל אחד. אשר כל זה נעשה על ידי הצדיק שמקים את המשכן ביום זה, כמבואר כל זה בליקוטי מוהר"ן תורה ע'.

ואכן, ביום קדוש זה ירדה נשמת רבינו לעולם. הצדיק יסוד עולם, אשר כל הגדולה והכבוד נמשך ממנו. וא"כ כמה טוב ונאה להיות ביום זה אצל רבינו הקדוש, לבקש ולהתחנן לפני השם יתברך שיתן לנו כבוד וגדולה אמיתית דקדושה, לגלות כבודו יתברך בעולם.

ואם לא די בכל זה, יש לנו לזכור את דברי רבינו בליקוטי מוהר"ן תניינא, תורה ל"ט, שאחר שמבאר שם עד כמה ראוי לנו לבכות ולהתחנן שישלח לנו הש"י מנהיג רועה נאמן, הרי הוא כותב בסוף התורה:

"ניסן ראש השנה למלכים, ואז ממנין כל המלכים למעלה, ובוודאי נותנין מתנות לכל אחד ואחד שממליכין אותו. והשם יתברך יתן לנו גם כן מלך ומנהיג, רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו וכו' כנ"ל. ואנחנו הם 'העם אשר ברגליך', 'ההולכים אחר עצתך', שמתנהגים אחר המנהיג. ומי יתן והיה לנו מנהיג כמו משה רבינו עליו השלום".

ועי"ש מה שכתב שם בתחילה:

"וראוי לנו לומר זאת בבכיה, בדמעות שלישי, לבכות ולהתגעגע, לבקש ולהתחנן לפני יתברך, מתי נזכה לזה, שיהיה לנו זה הדעת, שנוכל לדעת ולהכיר הבורא יתברך מכל דבר של זה העולם בפרטי פרטיות עד התכלית. וכפי המדרגה פחותה שלנו עתה, וכולנו אין פנינו יפות כלל, אנו צריכין שירחם עלינו השם יתברך, ליתן לנו מנהיג רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו ידיעה הנ"ל, כדי שנוכל לעבדו יתברך כראוי ולבוא אל התכלית".

ומעתה, בהגיע יום ראש חודש ניסן, ראוי מאד - בין אם זוכה להיות אצל רבינו הקדוש באומן, ובין אם נמצא בכל מקום שהוא - להתחנן ולבקש לפני השם יתברך שיתן לנו במתנת חינוך ונדבת חסד, מנהיג רועה נאמן, ויגלה ויאיר את אורו של רבינו הקדוש בלבנו ובלב כל ישראל עד אשר נבוא אל התכלית הנצחית.

ומה טוב ללמוד תורה זו; תורה ל"ט בליקוטי מוהר"ן תניינא, ולומר התפילה שעליה; תפילה כ"ח בליקוטי תפילות ח"ב. זאת מלבד התורה הידועה על ראש חודש ניסן; תורה ע' בליקוטי מוהר"ן, והתפילה שעליה; תפילה ע'.

ויהי רצון שיתקבלו תפילותינו ברצון, אמן.

פנינים מאירים והידושים מזהירים מלוקטים מספרי גדולי הצדיקים ז"ע מתוך רשימותיו של הגר"ם שכטנר שליט"א אשר ציין ורשם לפניו לזכרון.

לקט ספרי"ם

חודש ניסן

ניסן חודש האביב - אב י"ב - צירופי הוי"ה ל"ב החודשים

למה נקרא חודש ניסן חודש האביב, על דרך (משילת טו) בי מלכים ימלוכו, כי יש י"ב מזלות, וי"ב צירופי הוי"ה ב"ה השולטים ב"י"ב חודשי השנה, ועל ידי צירופים האלו נמשך כל הנהגת המזלות והמלכים, וזהו ב"י היינו י"ב צירופים על ידם מלכים ימלוכו, שמשם נפסק ונמשך כל המלכים, ועל כן חודש האביב, חודש ניסן הוא ראש השנה למלכים, כי בחודש ניסן (צירוף שם) הוי"ה שלו כסדר, והוא אב לכל הצירופים, שהם נולדו מן הצירוף הראשון, ולכן

נקיון כשר לפסח

שחיבים בבדיקה, שזהו מקום שמכניסים שם חמץ במשך כל השנה, שאמנם אם מוציאים את הכיס בחוץ ומהפכים אותם נפטרים מבדיקה. ולכן ראוי להנהיג כשמכבסים את הבגדים לכבוד פסח לשלוח את הכיסים כלפי חוץ ולכבסם כן, שבתוך המכונת כביסה הם מתהפכים מלמעלה למטה ונפטרים מבדיקה. (גם אם הכיס קרוע וחלול ואפשר שנפל במשך השנה חתיכת חמץ לתוך הבטנה, אין צורך יותר, בדמקום שאין היד מגעת לשם אין צורך בבדיקה כמבואר בשו"ע ס' תלג ס"ז.)

עוד יש לדעת שעיקר חיוב בדיקה לאור הנהגה הוא רק במקום יש חורים וסדקים, אבל בזמנינו שאין נמצא חורים וסדקים בארונות הביתיות, אפשר לסמוך על זה שמסתכלים באור היום ורואים שאין שם חמץ (ע"י משיב"ש שם סק"ג), ואם כן יש מעט חורים וסדקים שיכול להצטבר שם פירווי לחם, די בזה ששופכים על זה חומרי ניקוי שעל ידי זה נמאסים, ופירווי לחם מאוסים אין חייבים בבדיקה וביעור (ס"י תמב סק"ג).

מצוי ספות שיש בהם הרבה סדקים, ובמקום שהיד יכול להגיע שם צריכה בבדיקה מן הדין, שיכול להצטבר שם חתיכות חמץ הראויים לאכילה. ואפשר לעשות הבדיקה או בלילה לאור הנר או ביום מול אור החמה ממש. ומי שרוצה להיפטר מבדיקה יכול לשפוך שם חומרי ניקוי הממאס את החמץ. ואין צריכים לחשוש על פירווי חמץ הנופלים מן החורים לתוך חלל הספא בפנים במקום שאין היד מגעת לשם.

בכל בית ישראל כבר התחילו הנשים לנקות את הבית לכבוד פסח, והנה נפסק **בשולחן ערוך** (ס"י תלג ס"יא) שגם מי שמכבד חדרו ב"ג ניסן ומכוין לבדוק החמץ ולבערו ונוהר שלא להכניס שם עוד חמץ אף על פי כן צריך לבדוק בליל י"ד. ולפי זה היו צריכים לעבור פעם נוספת עם נר בלילה ולבדוק את כל הדברים שמנקים, ובאמת שכן היה נוהג א"ז ז"ל **בעל הקנה בושם** שהיה בודק עם נר בלילות שלפני ליל י"ד את כל הדברים שחייב בבדיקה קשה לבדקם בליל י"ד.

אמנם נראה שבתשומת מעט לב אפשר לנקות רוב הדברים בלי שיהיו צריכים לבדוק שנית בלילה עם נר, כדלהלן;

כל הדברים שאפשר להפכם כלפי מטה, ברגע שמהפכים אותם אין צריכים שוב בבדיקה, שאילו היה שם חמץ היה נופל על הקרקע, כפי שנפסק **בשולחן ערוך** (שם ס"ה) על גג היציע והמגדל שגגיהם משופעים שאין צריכים בבדיקה. ולכן אם בשעה שמנקים את כלי הסעודה מהפכים אותם כלפי מטה נפטרים מבדיקה (למעט כלים שיש בהם הרבה חורים כמו אופה לחם וטוסטר וכדומה שאין הפירווי יוצאים על ידי ההיפוך, יש למכרם לנו). וכך כשמנקים המגירות והמדפים של הארונות, או המזרונים והקרשים של המטות, יש להפכם בעת שמנקים אותם, ואז אינם צריכים בבדיקה. ואפילו אם משרתת גויה מהפכת אותם נפטרים מבדיקה (דעת"ש ס"ב, יעו"ק קנ"ב פ"א אות כד).

דבר זה שייך גם לגבי כיסי הבגדים

של קידוש; **השדי חמד** (שם ד"ה ועל) מביא בשם **הפתח הדביר** דטוב שיהוה השומעים שלא להפסיק עד שהמקדש או המבדיל יטעום מכוס של ברכה, ותמה על זה דלא מצינו בפוסקים בשום מקום שאסור להשומעים להפסיק רק אם הם בעצמם רוצים לטעום בלי ברכה, אבל השומע הבדלה ואינו רוצה לטעום או מי שחוזר ומברך בורא פרי הגפן בקידוש למה יהא אסור להפסיק, הלא אין המברך מוציא בטעימתו את השומעים. וכן **בשו"ת חשב האפוד** (ח"א סי' ג) כתב בתחילה שלא מצא מפורש שיש איזה קפידיא בזה ורק לאחר העיון מצא סמך לאלו שנוהגים להחמיר על עצמם.

אמנם **הבן איש חי** (ש"ב בראשית כז) כותב 'גם המסובין יזהרו שלא יפסיקו בדיבור קודם שיטעום המקדש'. ולכאורה נראה שאין זה מדין הפסק בין ברכה לטעימה הוא מפני שאין משייחין על כוס של ברכה, וזהו עד שמסיים המברך לשתות הכוס (ס"י קפג משיב"ש סק"ג), ולפי זה אין להפסיק רק בדברים שאינם מעניין הכוס, אבל בדברים שהם מעניין קידוש והבדלה אין להקפיד. אכן **בשו"ת אגרות משה** (ח"ד סי' ע) כתב דכיון שהשתיה שייכת למצות הכוס, ודי בזה שאחד מהמסובים ישתה מהכוס כדי שיתקיים הכוס של ברכה, נמצא שלא הסתיים המצוה עד שיתקיים השתיה כדון, ולפי דבריו אין להפסיק לכתחילה אפילו בדברים שהם מעניין הכוס.

שלפי כלל ההלכה מי שברך בורא פרי הגפן על כוס של מים לא יצא וצריך לחזור ולברך, כי בכל ברכה צריך המאכל להיות לפניו. אמנם באופן שרצה להוציא אחרים שיהיו לפניו חל ברכתו על היין שלפניהם וממילא יכול גם הוא לשתות על סמך ברכה זו, שמן הסתם רצה שהברכה יחול על כל היינות שיש, הן מה שנומצא בידי הן מה שנומצא ביד אחרים (ע"י ביה"ל סי' קסז שם).

ונראה דדין הרמ"א הנ"ל הוא רק כלפי מברך שמברך גם בשביל אחרים. אבל אם נמצא מים בכוס שביד השומע, אינו יכול השומע לשתות שאר יין על סמך ברכת המברך אפילו אם היה כוס יין ביד המברך, שאין המברך נעשה שלוחו על הטעימה רק על הברכה, והרי זה כאילו השומע בירך על כוס מים שבידו שלא יצא.

ונראה עוד שכל זה הוא רק באופן שהמברך רוצה להמשיך לשתות שאר יינות על סמך ברכתו, אבל אם אין רוצה לשתות שאר יינות ונמצא שהוא בירך לבטלה, אם כן לשיטת המחמירים בהלכות בציעת הפת אין השומעים יכולים לסמוך על ברכתו. וכמו שכתב התבואות שור לענין שחיטה.

לשתוק עד שמסיים המקדש לטעום מהכוס

יש דיון בספרי האחרונים האם צריכים השומעים לשתוק עד שהמקדש טועם מכוס

לצאת ידי חובה ממברך שלא כהלכה

לברך בשביל אחר - הבדל בין ברכת הנהנין לברכת המצות, יש הבדל בין ברכת הנהנין לברכת המצות, שבברכת הנהנין אין אדם יכול לברך בשביל חברו אלא אם כן נהנה בעצמו, ואילו בברכת המצות יכול אדם לברך בשביל חברו גם כשהוא בעצמו אינו מקיים המצוה. כך נפסק **בשולחן ערוך** 'אין המברך מוציא אחרים אלא אם כן יאכל וישתה עמהם' (סימן ריג ס"ב), 'מי שאינו אוכל אינו יכול לברך ברכת המוציא להוציא האוכלים' (סי' קסז ס"ט), ואילו לגבי ברכת המצות נפסק (שם ס"ב) שרשאי לאדם לברך בשביל חברו ברכת המצוה בליל ראשון של פסח וברכת היין של קידוש של לילה ושל יום גם אם אינו אוכל ושותה ואינו מכין לקיים המצוה (וע"י בסי' רעג ס"ד שנחלקו הפוסקים אם נכון לברך בשביל שומע שידע בעצמו לברך, והמשיב"ש נוטה שם להקל).

הטעם לחילוק הנה"ל

המברך בשביל חברו מוציא את חברו מדין שליחות, שהמברך הוא שליח של השומע, ואי אפשר להיות שליח אלא אם כן יש לו חלק בחיוב משלחו, וכיון שהנאה היא דבר התלוי בהרגש הגוף, ואין למשלח חלק בהנאת הגוף של זולתו, אינו יכול לברך בשביל חברו אלא אם כן שגם המשלח וגם השליח אוכלים ביחד ומשתתפים בהנאתם אז שייך שיברך אחד בשביל השני, שמברך על ההנאה המשותפת שלהם. אמנם בברכת המצות כיון שכל ישראל ערבים זה לזה ויש לכל אחד חלק בקיום המצוה של חברו, יכול כל אחד לברך על קיום המצוה של חברו, גם אם אינו מכין לצאת בעצמו.

השווח ונמצא טריפה

גם בהלכות שחיטה מצינו דיון כזה, אם אחד בירך על השחיטה והתכוין להוציא עוד שוחטים, ולאחר השחיטה נמצא שהבעל חי של המברך נמצא טריפה. ופוסק **הפרי חדש** (סי' יט סק"ד) ששאר השוחטים יכולים להמשיך לשחוט על סמך ברכתו, כדין ברכת המצות. ואילו **התבואות שור** (שם סק"ג) כתב דכיון שמצוה שחיטה אינו חובה על האדם לא שייך בזה ערבות, ואם המברך לא יצא בברכתו אין השומעים יוצאים בברכתו לשיטת המחמירים בהלכות בציעת הפת.

אמנם למעשה פסק **התבואות שור** שאם השומעים ענו 'אמן' על ברכת המברך הרי זה נחשב כאילו בירכו בעצמם ויכולים להמשיך לשחוט על סמך זה. ונראה מדבריו שדעתו שדיון ברכת השחיטה אינו כברכת הנהנין אלא כברכת השבח, וכברכת השבח מצינו שיכול אחד לברך הגומל בשביל טובת חברו, ולכן אם ענו אמן ורצו לצאת בברכתו אין זה נחשב כברכה לבטלה של המברך (ע"י סי' ריט ס"ד).

בירך על יין עם אחרים ונמצא מים בידו

ההלכות ברכות מצינו אופן שהשומע יכול לסמוך על ברכת המברך הגם שהמברך בעצמו לא עשה כראוי לכל השיטות, לפי שבמקרה זה השומעים מצילים את ברכת המברך ונעשה ברכתו ראוי על ידיהם.

דין זה מבואר ברמ"א **בסימן רט** (ס"ב) על מי שרצה לשתות יין עם אחרים, וכל אחד היה כוסו בידו, ובירך אחד להם ולאחר שברך נמצא שהכוס שבידו היה עם מים ולא עם יין,

הנהנין לברכת המצות

יש הבדל בין ברכת הנהנין לברכת המצות, שבברכת הנהנין אין אדם יכול לברך בשביל חברו אלא אם כן נהנה בעצמו, ואילו בברכת המצות יכול אדם לברך בשביל חברו גם כשהוא בעצמו אינו מקיים המצוה. כך נפסק **בשולחן ערוך** 'אין המברך מוציא אחרים אלא אם כן יאכל וישתה עמהם' (סימן ריג ס"ב), 'מי שאינו אוכל אינו יכול לברך ברכת המוציא להוציא האוכלים' (סי' קסז ס"ט), ואילו לגבי ברכת המצות נפסק (שם ס"ב) שרשאי לאדם לברך בשביל חברו ברכת המצוה בליל ראשון של פסח וברכת היין של קידוש של לילה ושל יום גם אם אינו אוכל ושותה ואינו מכין לקיים המצוה (וע"י בסי' רעג ס"ד שנחלקו הפוסקים אם נכון לברך בשביל שומע שידע בעצמו לברך, והמשיב"ש נוטה שם להקל).

הטעם לחילוק הנה"ל

המברך בשביל חברו מוציא את חברו מדין שליחות, שהמברך הוא שליח של השומע, ואי אפשר להיות שליח אלא אם כן יש לו חלק בחיוב משלחו, וכיון שהנאה היא דבר התלוי בהרגש הגוף, ואין למשלח חלק בהנאת הגוף של זולתו, אינו יכול לברך בשביל חברו אלא אם כן שגם המשלח וגם השליח אוכלים ביחד ומשתתפים בהנאתם אז שייך שיברך אחד בשביל השני, שמברך על ההנאה המשותפת שלהם. אמנם בברכת המצות כיון שכל ישראל ערבים זה לזה ויש לכל אחד חלק בקיום המצוה של חברו, יכול כל אחד לברך על קיום המצוה של חברו, גם אם אינו מכין לצאת בעצמו.

נפק"מ אם המברך הפסיק לאחר

חילוק זה אנו רואים במקרה דלהלן;

בהלכות שופר פסק **המשנה ברורה** (ס"ח תקפה ס"ג ושעה"צ סק"ד) על מי שברך על השופר בבית הכנסת ולאחר שברך יצא והלך לו או שסתם אזנו והחליט שאינו רוצה לצאת כעת, יכולים השומעים לתקוע על סמך הברכה שברך המברך, דברכת המצות יכול אחד לברך בשביל השני גם אם אינו יוצא, ולא היא ברכה לבטלה. ואילו **בהלכות בציעת הפת** פסק **המשנה ברורה** (סי' קסז סק"ג וביה"ל ד"ה אבל) שהמברך המוציא בסעודה ושח קודם שטעם, צריכים גם השומעים לחזור ולברך אפילו אם הם לא שחו, דכיון שאצל המברך היא ברכה לבטלה שהפסיק בין הברכה להטעימה, אינו יכול להיות שליח להוציא בברכתו שברך לבטלה.

המברך המוציא ושח והשומעים לא שחו

אמנם באמת יש מחלוקת הפוסקים בדין הנה"ל לגבי ברכת הנהנין.

כי הנה אף שהמשנה ברורה בהלכות בציעת הפת הנה"ל פסק שהשומעים אינם יוצאים ברכת המוציא מן המברך, לא כן כתב **בהלכות ברכת הפירות** (שעה"צ סי' ריג סק"ח) ששם פסק כשיטת הרמ"א (סי' קסז ס"ו) **המגן אברהם** (סי' ריג סק"ג) **והפרי מגדים** (סי' קסז מ"ז)

רבי יצחק בן מוהרנ"ת (יד)

הכיסופים להיכלל בקיבוץ הקדוש באומן

באותן הימים בשנת תרכ"ט, בעת שדר רבי יצחק בעיה"ק צפת, כלתה נפשו להיכלל בקיבוץ הקדוש של רבינו בראש השנה בעיר אומן. וכה הוא כותב במכתבו:

"ומה מאוד כלתה נפשי לשמוע היטב מהראש השנה הקדוש שלנו באומאן, איך עלה עמנו במקום התפילה. והיה לי למשיב נפש מידיעתם אשר נכון הדבר לגמור לטוב. וגם עבורכם התפללתי הרבה שתזכו להיות שניכם באומאן על ראש השנה בין הקיבוץ הקדוש וכו'. ואנכי נתקשרתי עצמי מפה להקיבוץ הקדוש שלנו בנפשי ורוחי ונשמתי, ובפרט בעת שהייתי על ציון הקדוש של האר"י ז"ל בערב ראש השנה נפתח לבני מאד בענין זה, ומשם קשרתי עצמי בזכותו הקדוש להקיבוץ שלנו" (מכתבי ר' יצחק סי' ז).

ובמכתב נוסף הוא כותב: "ואתם תזכו להיות כל ימכם בין הקיבוץ הקדוש על ראש השנה בשם, ואנכי אחיה מנחה בנייכם בנפש רוח נשמה שלי מפה, בזכות הקדושים אשר בארץ המה" (שם סי' ח).

כית וועד לחכמים

בהגיע ר' יצחק לעיר צפת, כבר דרו שם כמה מאנ"ש, תלמידי מוהרנ"ת. ושם התקשרו מחדש והיו מתוועדים יחד לדבר מגדולת רבינו ועצותיו הק', כנזכר באחד ממכתביו: "שמחנו בביתי יחד כל אנ"ש ועוד קצת אנשים, והיו על הסעודה מנין עשרה אנשים. בני שיח', מה אוכל לשער לכם גודל החסד הנפלא אשר גמל עמי השי"ת בענין קניית הבית שלי, אשר בעזרתו יתברך יש לנו מקום מרחב טוב להתוועד לדבר מטוב האוצרות שלנו" (סי' י).

"וישב דוד לפני ה'"

פעם אחד כתב ר' יצחק מכתב לאביו מוהרנ"ת והתנצל לפניו כי בעת שמקיים רצון רבינו לעשות 'התבודדות', אינו יכול לפתוח את פיו, וקשה לו מאד הצת ההתבודדות. והשיב לו מוהרנ"ת ז"ל בדברי התחזקות, שגם אצל דוד המלך ע"ה הייתה זאת, כי ידוע שכל ענין של דוד המלך היה תפילה כמו שכתוב 'ואני תפילה' ומזה חיבר כל ספר תהלים. ולפעמים היה שלפי מדרגתו הגדולה לא היה יכול להתבודד ולפרש שיחתו ולשפוך את לבו לפני השי"ת, אבל דוד המלך ע"ה היה חכם מאד בעבודת ה' ולא הלך משם, רק יישב עצמו במקומו ויתאמן מעומק הלב, וצעק להשי"ת על זה איך שפיו ולבו סתומים, עד שלבסוף ריחם עליו השי"ת ועזרו ופתח פיו ודיבר בהתעוררות גדול מאד. וזה מרומז בפתק (שמאל ב' פרק ז) "וישב דוד לפני ה'", היינו לפני ה' בעת שהלך להתבודד, בזה המקום ישב על מקומו ולא הלך משם עד שעזרו ה' (אבניה ברזל, שיחות וסיפורים ממוהרנ"ת, אות נ"ז).

"עניתי בצום נפשי"

נהגו אנ"ש לצום בערב ראש השנה עד חצות, כמובא במה שגם במטה אפרים (סי' תקפ"א סעיף ל"ח) שבערב ראש השנה נוהגים שהכל מתענים אם הוא בן י"ג לזכר ו"ב לבקבה עיי"ש. ופעם אחד בערב ראש השנה בבוקר אחר התפילה, בעת שזירזו עצמם אנ"ש לילך על הציון, הרגיש ר' יצחק שהוא חלש מאד, ושאל את אביו מוהרנ"ת, שמאחר שאינו מרגיש בטוב ואינו בקו הבריאות, אם יותר טוב שיטעום קודם לכתו על הציון כדי שיהיה בכוחו לפרש שם שיחתו בהתעוררות הלב כראוי. השיבו אביו: אַל בני, לך מקודם אל הציון ותאמר שם את התיקון הכללי כמנהג אנ"ש, ותאמרו כאשר תוכל, ובלבד שיהיה קודם האכילה, ואח"כ תלך לטעום. וכשתאכל ויהיה לך כח, תחזור שוב להשתטח ולהתפלל על הציון. (כוכבי אור דף ע"ט, ושיט"ק ח"ב סי' תקס"ו). ועיין באלף המגן סי' תקפ"א סק"ט שהביא דעה שאין לאכול ולשתות קודם שילך על הבית הקברות בערב ראש השנה עיי"ש).

סוד לידת רבינו ביום הקמת המשכן

הוא בחינת סוכה ברוח הקודש", ורוח הקודש' פירושו שמאיר מהאור שהוא למעלה מהטבע, דהיינו למעלה מחוקי הבריאה, וכמו שכתב רבינו (שם) ז"ל: "ורוח הקודש נקרא על שם החכמה, שהיא רוח חכמה הבא מקודש כידוע".

ובזה (ויקרא פ"ב ע"א) איתא עה"פ "את שבתותי תשמרו", הנה כתיב 'שבתותי' לשון רבים דהיינו שנים, והלא שבת אחת היא, אלא דכל שבת יש בו שני חלקים 'שבת עילאה ושבת תתאה', שבת עילאה היא 'בנינה', שבת תתאה היא 'מלכות', היינו כשסופרים את הספירות ופותחים מחסד אזי שבת היא השביעית והיינו 'מלכות', וכשסופרים לאחור משבת קודש ופותחים בספירת היסוד הרי שמגיעים אנו ל'בנינה', וזהו שבת עילאה ושבת תתאה שהם 'תרין דאינון כלולין בחד'.

זוהי מעלת קדושת השבת, שהשי"ת נטל אחד מתוך ה'שבעה', היינו מתוך ה'טבע', ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו, השי"ת רוממנו וקדשנו בקדושת השבת ע"י שמתקשרת 'הבנינה' אל השבת קודש, ובה מתקשרים כל העולמות לה, ולכן סוד ה'דעווא דרעוויך' נכלל בשבת.

ולמעשה, זאת היא סיבת ירידתנו לזה העולם לקשר את העולם הזה עם שאר העולמות אל השי"ת בעצמו, זהו סוד השבת שהיא ברית עולם 'ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם', ולכן שקולה שבת כנגד כל המצוות.

ואפשר לומר בדרך רמז דבר נפלא, שרבינו הק' נולד בר"ח ניסן, שמיני למילואים שהוא סוד השמיני, שהוא למעלה משבע, שבו הוקם המשכן, והמשכן וכן בית המקדש מכונים בשם 'צוואר' כי כמו שהצוואר מקשר בין גוף האדם אל הראש, כן מקשר המשכן את העולם הזה אל השמיני, שהוא למעלה גבוה מעל גבוה.

ועוד יש לרמז שהסתלקותו של רבינו הק' היתה בחג הסוכות, בסוד הסוכן, סוד השמיני, כנ"ל, וזהו סוד הצדיקים העובדים את השי"ת במסירות נפש למעלה למעלה מדרך הטבע [הנכלל במספר שבע], שהוא בסוד שמונה, כנזכר לעיל, והוא פלא.

הנה ידוע כי השי"ת יסד את כל העולם בסוד של מספר 'שבע'. בכוכבים יש שבעה כוכבי לכת, ובימים יש שבעה ימים בשבוע, וכן נחלק העולם לשבע אקלימים, ויש שבעה סוגי מתכות, ואפי' הזהב שהוא אחד מתוך השבעה מתכות מבואר בזוהר (תיקונים סוף פרשת תרומה) ד"ש שבעה סוגי זהב, ומכנה שם אותם בשמות, וכן חכמות העולם נחלקים לשבע חכמות, וכן מבאר רבינו (לק"מ לו) ד"ש שבעים מידות טובות לעומת שבעים מידות רעות, ומבאר רבינו (תורה כט) שגם המחשבות העוברות וחולפות במח האדם שהם מיליארי מחשבות, מ"מ נחלקים הם לשבע סוגי מחשבות בבחינת "שבע מקלפות ראשו" (שופטים טו טז).

למעשה רואים אנו, כי יש הרבה מצוות והנהגות אשר נחלקים לשבע. וזה בשביל להמליך את השי"ת בתוך הגבול והמידה בדווקא, עד שבפועל לא יהיה העולם הזה עלמא דפירווא, אלא העולם מקושר לשאר העולמות העליונים, ויהיה למעלה מכל העולמות, בבחינת 'הארץ האירה מכבודו' (יחזקאל מג ב) שזהו תכלית עבודת השי"ת.

ואכן עבודת הצדיק - וכל החפץ לעבוד את ה' כראוי - היא, לגלות שבכל דבר יש פרטים ופרטי פרטים לאין קץ, והכל נעשה על ידו ית"ש ואין עוד מלבדו. ובעיקר צריך לדעת ולהאמין שהנהגת בורא העולם שהוא אחד יחיד ומיוחד אינה תלויה בטבע כלל, וגם רצונו בהנהגת הטבע מגביה מרומים ועד קצוי ארץ, הכל אך ורק ממנו ומרצונו ית', וכי הוא שולט בכל.

והנה בכל הספה"ק, ספרי חסידות וספרי קבלה, מבואר דעיקר היסוד של הסוכה הוא 'הסכך', שמהסכך מאיר אהבת 'בנינה עילאה' שהיא למעלה מ'שבעה', בתוך בחינת 'מלכות' שהיא 'שמינית' שהיא למעלה משבעה, והארה זו נמשכת לה' טפחים של הסוכה, ול' ימי החג, וכן בסוד הד' מינים [שאם נחשב כל הדס וכל ערבה בנפרד גייע לשבעה], ואז מתקשר השבעה עם הלמעלה משבעה.

ועל קדושת הסוכה שהיא אור שלמעלה מהטבע כתב רבינו (לק"מ א כא ז) ז"ל: "ושפע אלוקי הוא בחינת סוכה, כי סוכה

המשך מעמוד א'

נצחו ותוחלתו ותקותו, ורק זה כל נחמתו ותקותו של כל אחד ואחד מה שה' יתברך מחדש חסדים חדשים נפלאים בכל בוקר, שעל ידם עיקר חדוש מעשה בראשית שבכל יום בחינת ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית".

בכל שנה עלינו לראות עצמנו כאילו אנו יוצאים ממצרים, כי כל אחד פועל מדי שנה את יציאתו הפרטית מגלות מצרים הפרטית, ובד בבד עוסקים לאט לאט בבנין הגאולה כללית. וכהכנה דרבה לגאולה זו עלינו לקרות 'פרשת החודש' שנועדה לקבוע אמונת אומן בלבנו על כח ההתחדשות, שהיא שורש התפילה, שרק על ידה ניגאל בעז"ה מכל הגלויות.

אסור להזקין בפרשה זו לקרותה מתוך הרגל ח"ו, אלא חובתנו להטות אוזנינו היטב לאזהרה זו שניתנה לאבותינו

<p>ברכת מוֹל טוב להר"ר שאול סידוטה שליט"א להלל נישוא בני הר"ר יואל פישל הי"ו הר"ר שייבו לבנת בן נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מוֹל טוב להר"ר אברהם משה חנון הי"ו להלל היבנס בני שבעון י"ו לול תורה וטובות הר"ר שייבו לבנת לתורה לחופה ולטעם ט' וליבנס נחת קדושה</p>	<p>ברכת מוֹל טוב להר"ר יצחק יחזקאל חנון הי"ו להלל הולדת הבן הר"ר שייבו לבנת לתורה לחופה ולטעם ט' וליבנס נחת קדושה</p>	<p>ברכת מוֹל טוב להר"ר יואל פישל שליט"א להלל נישוא בני הר"ר אברהם אלכסנדר ליפא הי"ו הר"ר שייבו לבנת בן נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>
--	--	--	---

072.332.3300 בא"י: מערכת שיעורים נפש משיבת 072.3323.796
1-929.8415.876 בארה"ב: שיעורי הר"ר רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א קול אנ"ש דקהילתנו
44-203.1500.313 באירופה: